

disse Omladningsvarer paa denne Maade, altsaa i hvilken Grad man skal favorisere Transiten i den gamle Havn, hvilket der jo er al Anledning til, bliver nærmest et Toldvæsens-Spørgsmaal, og jeg ser ikke, i alt Fald ikke for Øjeblikket, at der fra Havnens Synspunkt kan være noget i Vejen for, at man tilsteder Omladningsvarer at blive liggende afgiftsfri, saa længe Toldvæsenet vil paatage sig Tilsynet. Det er i hvert Fald mit foreløbige Synspunkt. Jeg kan være enig med den ærede Ordfører i, at det er et Spørgsmaal, der er værdt at tage under Overvejelse. Jeg ser ikke, at Spørgsmaalet staar saaledes, at det kan være af jærlig Interesse at gaa til Frihavnen med Varer, der skulle til Indlandet, idet de, naar de gaa til Indlandet, skulle svare den samme Afgift som til den gamle Havn. Spørgsmaalet bliver efter min Mening kun, om man administrativt kan ordne Forholdet bedre i den gamle Havn for Omladning. Det kan være. Man ønsker i Lovforslaget en Ændring, for at Administrationen kan faa en større Bemyndigelse dertil. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man har den; men jeg skal være villig til at tage Spørgsmaalet under Overvejelse. Jeg har kun udtalt mig om det for at gøre opmærksom paa, at dette Spørgsmaal har været medtaget under Overvejelserne, og man har troet det løst allerede nu paa en passende Maade, men det kan jo være, at det kan løses bedre. En Ting maa vi imidlertid være enige om, naar vi anlægge en Frihavn med særlige Opgaver, og det er, at vi have en Fremtid der, fordi den ligger ved dybt Vand og er lettere at besjle end de fleste Havne, og fordi den forsynes med bedre Indretninger end den ældre Havn og Havne i det hele taget. Vi indrette den saa væsentlig paa Transit; det er den nye Opgave, der skal optages i langt større Omfang end i den ældre Havn; thi Hovedsynspunktet maa være det, at Frihavnsanlægget væsentlig er for Udlandet, gælder for Transiten, for saa vidt den er Handelshavn; og den ældre Havn anvendes saa væsentlig ved Besæjling paa Indlandet. Hvis man vil stille Forordningen saa skarpt op, at man skal være lige saa vel stillet i den ældre Havn som i Frihavnen, tror jeg ikke, at man kan komme igennem. Der er al Grund til at læmpe sig og hjælpe den gamle Havn saa vidt muligt; men kræver man fuldstændig Lighed for disse to Havne, tror jeg ikke, at Opgaven er løselig; men det er vel heller ikke Meningen.

Den Maade, hvorpaa Havneafgiften skal svares af Frihavnen, naar den gaar til Indlandet, forekommer mig — og det blev ogsaa

erkendt af den ærede Ordfører, — at være rationel rigtig, saa ville Varer jo nemlig komme til at være i Forhold til den Bægt, de have, og hvis en Vare gik ind i Frihavnen og derefter ind til Indlandet, saa vil der derved indkomme den samme Totalsum, som vilde indkomme i den gamle Havn, hvis Varerne udløstes der. Jeg tror altsaa, at Bestemmelsen er rigtig og fornuftig.

Skibsafgiftens Ophævelse, naar denne Lov træder i Kraft, har naturligvis den største Betydning for Frihavnsanlægget, man kunde ikke godt anlægge en Frihavn og stille den uden Skibsafgift, naar man opkrævede Skibsafgifter andet Steds. Derfor maatte jeg ganske særlig, naar Udvalget holdt paa Havneafgiften, gøre mit yderste for at opnå, at Skibsafgiften hæves ved denne Lov, hvis den ikke hæves paa anden Maade. Men jeg maa gøre opmærksom paa, at idet man har knyttet Ophævelsen til denne Lov, er det ikke blot noget, der er ønskeligt og nødvendigt for Frihavnsens Styld, men det er noget, der kommer hele Landet til Gode, og Skibsafgiften er en saa irrationel Afgift, at jeg antager, at det vil vække almindelig Tilfredshed, at man en Gang bliver af med den. Der har for mig aldrig været god Forstand i, at man, naar man f. Eks. sender Varer fra Flensborg til Fredericia pr. Skib, skal svare en Slags Toldafgift, medens man, naar man sender den samme Vare fra Flensborg til Fredericia pr. Jærnbane ikke skal betale en saadan.

Jeg mener nu væsentlig kun at have tilbage at omtale nogle Forslag, som gaa ud paa at hæbde og sikre en større Indflydelse fra Rigsdagen overfor de nye Anlæg, som man her gaar til at bevilge gennem en Lov, og som nødvendiggøre forandrede Lovbestemmelser for Københavns Havn. Deraf at man skal gaa til Lovgivningsmagten om Forandring af Københavns Havn, og at Københavns Forhold i det hele ere ordnede ved Lov, fremgaar det selvfølgelig tilstrækkeligt evident, at her er Tale om et Forhold, som skal Lovordnes. Jeg skal ikke modtætte mig noget af de Forslag, der ere fremkomne her, som gaa ud paa at hæbde Rigsdagens Indflydelse paa disse Forhold. Det første gaar ud paa, at lige overfor Aktieselskabet skal Lovgivningsmagten, naar der skal tages Beslutning, i væsentlige Forhold give sit Samtykke. Det andet gaar ud paa at binde Havneafgiften saaledes, at den ikke kan ændres uden Lovgivningsmagtens Samtykke. Nu er Forholdet det, at den vel kan nedlægges af Administration, men den kan efter min Formening ikke hæves. Endvidere er der et Forslag, som gaar ud paa, at Hav-